

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 listopada 2014 roku

Sąd Okręgowy w Legnicy I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Mirosława Polak - Pawlaczek

Protokolant: referent stażysta Monika Wnęk

po rozpoznaniu w dniu 6 listopada 2014r. w Legnicy

sprawy z powództwa K. S.

przeciwko M. K. (1)

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego M. K. (1) na rzecz powoda K. S. kwotę 26.800 zł (dwadzieścia sześć tysięcy osiemset złotych) z ustawowymi odsetkami:

1. od kwoty 15.000 zł - od dnia 13 czerwca 2012 r. do dnia zapłaty
2. od kwoty 5.800 zł - od dnia 19 grudnia 2012 r. do dnia zapłaty
3. od kwoty 6.000 zł - od dnia 15 lipca 2013 r. do dnia zapłaty,

II. nakazuje pozwanemu aby wpłacił na rzecz Skarbu Państwa (Kasa Sądu Okręgowego w Legnicy) kwotę 1.340 zł tytułem opłaty sądowej, od uiszczenia której powód był zwolniony oraz kwotę 553 zł tytułem zwrotu wydatków,

III. zasądza od powoda na rzecz pozwanego 1.448 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego,

IV. dalej idące powództwo oddała,

V. nie obciąża powoda opłatą od oddalonego powództwa ani zwrotem wydatków w tym zakresie, które zalicza na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt IC 245/13

UZASADNIENIE

Powód K. S. pozwem wniesionym w dniu 19 grudnia 2012 roku wniósł o zasądzenie od pozwanego M. K. (1) na swoją rzecz następujących świadczeń:

1. zadośćuczynienia w kwocie 15.000 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 13 czerwca 2012 roku do dnia zapłaty,
2. zwrotu kosztów leczenia w kwocie 5.800 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty,
3. kosztów procesu według norm przepisanych.

Równocześnie powód domagał się:

4. ustalenia odpowiedzialności pozwanego na przyszłość za skutki wypadku, jakiemu powód uległ w dniu 5 maja 2012 roku.

W uzasadnieniu swojego żądania powód podniósł, że w dniu 5

maja 2012 roku uległ wypadkowi, w wyniku którego doznał licznych obrażeń. Odpowiedzialność za to zdarzenie, na podstawie art. 415 k.c. należy przypisać pozwanemu. Dochodzone roszczenie w zakresie zadośćuczynienia stanowi zdaniem powoda uzasadnioną kompensatę za cierpienia fizyczne i psychiczne. Odsetki zostały naliczone od dnia następnego od upływu terminu wyznaczonego pozwanemu w wezwaniu do zapłaty z dnia 5 czerwca 2012 roku. Tytułem odszkodowania powód domagał się zwrotu części kosztów leczenia, które dotychczas poniósł, a które udokumentował paragonami i fakturą.

Pozwany M. K. (1) nie uznał żądania pozwu, wniósł o oddalenie powództwa i obciążenie powoda kosztami procesu. W uzasadnieniu swego stanowiska zarzucił, że nie był sprawcą wypadku powoda i w tych okolicznościach powództwo niezależnie od charakteru doznanych przez powoda obrażeń nie zasługuje na uwzględnienie.

Pismem z dnia 15 lipca 2013 roku powód rozszerzył żądanie pozwu w ten sposób, że domagał się zasądzenia od pozwanego:

1. zadośćuczynienia w kwocie 76.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 13 czerwca 2012 roku do dnia zapłaty,
 2. kwoty 11.800 zł tytułem odszkodowania za koszty leczenia stomatologicznego z odsetkami ustawowymi:
- .
- od kwoty 5.800 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty,
 - od kwoty 6.000 zł od dnia 15 lipca 2013 roku do dnia zapłaty.

W pozostałym zakresie powód wnosił jak dotychczas.

W uzasadnieniu rozszerzonego żądania powód podniósł, że w wobec tego, że w toku procesu nadal ponosi koszty leczenia dochodzona dotychczas kwota zadośćuczynienia nie jest adekwatna do rozmiaru krzywdy. Wzrost kwoty żądanego odszkodowania wynika z poniesionych przez powoda dodatkowych kosztów leczenia.

Pozwany wobec nowego żądania podtrzymał swoje wcześniejsze

stanowisko i nadal domagał się jego oddalenia w całości.

Sąd ustalił:

Powód K. S. w dniu 5 maja 2012 roku przebywał na terenie zakładu wulkanizacyjnego w N., którego właścicielem jest jego brat T. S.. W dniu 5 maja 2012 roku była sobota i zakład nie był otwarty. W godzinach popołudniowych na terenie zakładu oprócz powoda przebywał pracownik zakładu M. S. oraz P. S. (1) i K. M., którzy wrócili z giełdy samochodowej, a także R. J.. Tego dnia pozwany M. K. (2) jechał ze żwirowni i podczas transportu kamieni pękła dętka w oponie jego dwukołowego wózka. M. K. (2) w towarzystwie kolegi P. S. (2) udał się do zakładu wulkanizacyjnego w N., gdzie M. S. zgodził się udzielić mu pomocy w naprawie koła. P. S. (2) przyniósł uszkodzone koło, a pozwany i M. S. zaczęli je rozbierać. W tym czasie pozwany pojechał po nową oponę, a M. S. kontynuował czynności przy prostowaniu i skręcaniu felgi, wykonując je na chodniku przed zakładem. Po przywiezieniu całej, choć używanej opony pozwany dołączył do M. S. i wspólnie kontynuowali czynności przy jej montażu. Kiedy opona została już założona, zaczęli ją pompować i wówczas pozwany zapytał powoda, który przechodził obok chodnikiem, jakie powinno być ciśnienie w oponie. Powód powiedział, że trzy i pół atmosfery. W tym momencie pompowana opona wybuchła uderzając powoda w twarz.

(dowód: zeznania świadków R. J., W. S.,

J. W., P. S. (2), R.

S., zeznania powoda, częściowo – zeznania

świadka N. D., M. S.,

zeznania pozwanego, akta Komendy Powiatowej

Policji w L. sygn. (...) oraz akta Sadu

Rejonowego w Lubinie sygn. IIK 2089/13)

Przyczyną wybuchu opony było przeprowadzenie nieprawidłowego montażu koła i następnie jego pompowania bez uprzedniego przykręcenia koła do piasty osi wózka z wykorzystaniem drugiego kompletu śrub montażowych oraz ponownego wykorzystania pierwotnie zmęczeniowo uszkodzonego układu śrub i nakrętek z pominięciem podkładek montażowych.

(dowód: opinia biegłego k. 203-216)

W wyniku wybuchu opony powód K. S. doznał rozległych uszkodzeń twarzy, w tym między innymi wieloodłamowego złamania kości twarzoczaszki, złamania oczodołu lewego, złamania dna oczodołu lewego, złamania kości podniebienia twardego, złamania kości nosa, kości szczęki, złamania obu łuków kości jarzmowych, złamania zębów i wyrostka zębodołowego szczęki i innych.

(dowód: karty konsultacyjne k. 8,9, karty informacyjne leczenia

szpitalnego k. 10-16)

Po wypadku powód kontynuował leczenie szpitalne i został poddany dwóm operacjom. Przebył zabiegi plastyczne i rekonstrukcyjne w obrębie twarzoczaszki z przeszczepami kości włącznie. Powód korzystał z długotrwałego zwolnienia lekarskiego, a następnie pobierał świadczenie rehabilitacyjne. Kontynuował leczenie stomatologiczne, odbył wszczępienie implantów zębów. Poniesione przez niego koszty leczenia stomatologicznego wyniosły 11.800 zł.

(dowód: karty informacyjne k. 10-16, oświadczenie k. 17, faktura

k. 18, paragony k. 19, informacja k. 20, orzeczenie i

decyzja ZUS k. 21,22, faktura i zestawienie finansowe

k. 93-94, zeznania powoda i świadka M.

R.-S.)

W dniu 5 czerwca 2012 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty zadośćuczynienia w kwocie 100.000 zł oraz odszkodowania na pokrycie kosztów leczenia w kwocie 10.000 zł oraz do wskazania ubezpieczyciela w terminie do dnia 12 czerwca 2012 roku. Następnie kolejnym pismem z dnia 7 sierpnia 2012 roku powód wezwał pozwanego do dobrowolnej zapłaty wyżej wskazanych kwot w terminie 14 dni pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego. Pozwany nie uznał żądań powoda i odmówił wypłaty.

(dowód: pisma k. 23-27)

W dacie wypadku powód pracował jako konserwator w markecie (...) i zarabiał od 1.500 zł do 2.000 zł miesięcznie. Jego żona pracowała jako psycholog i również zarabiała około 2.000 zł miesięcznie. Na utrzymaniu mają dwoje dzieci. W okresie leczenia powód otrzymywał świadczenie rehabilitacyjne w kwocie 800 zł.

(dowód: zeznania powoda i świadka M.

S.)

M. K. (1) pracuje w (...)L. jako górnik operator z wynagrodzeniem 4.000 zł netto, jest żonaty, ma na utrzymaniu 13-letnią córkę.

(dowód: akt oskarżenia k. 164)

Sąd uznał:

Żądanie pozwu w części zasługuje na uwzględnienie.

Podstawę odpowiedzialności pozwanego za szkodę wyrządzoną powodowi stanowi przepis art. 415 k.c., który ustanawia obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej zawinionym działaniem sprawcy. Roszczenie powoda wynika:

1/ z art. 444§1 k.c., który stanowi, że w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wynikłe stąd koszty

2/ z art. 445§1 k.c., który wskazuje, iż w wypadku wyżej opisanym Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Pozwany kwestionował swoją odpowiedzialność za uszkodzenie ciała powoda twierdząc, że nie ponosi winy za zdarzenie, które było nieszczęśliwym wypadkiem. Równocześnie zarzucił, że powód doznał obrażeń w wyniku działania M. S., jako pracownika zakładu wulkanizacyjnego, a to oznacza, że odpowiedzialnym za wypłatę odszkodowania powinien być właściciel zakładu T. S.. Zaprzeczył by wykonywał czynności przy naprawie opony, którą powierzył profesjonalnemu zakładowi wulkanizacyjnemu, a to oznacza, że nie może ponosić jakiegokolwiek odpowiedzialności z tego tytułu.

Istota sporu sprowadzała się zatem do ustalenia:

1/ czy M. K. (1) wyrządził powodowi szkodę?

2/ czy szkoda jest następstwem zawinionego działania pozwanego?

3/ czy pomiędzy szkodą i działaniem sprawcy występuje adekwatny związek przyczynowy?

Pozytywne odpowiedzi na powyższe pytania determinowałyby uznanie ewentualnej odpowiedzialności pozwanego w trybie art. 415 k.c. i oznaczałyby konieczność rozważenia:

4/jaka powinna być kwota odpowiedniego dla powoda zadośćuczynienia i odszkodowania?

Przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, że twierdzenia pozwanego odnośnie wyłączenia jego odpowiedzialności są nieuprawnione.

Stosownie do ustaleń Sądu, popartych identycznymi ustaleniami w sprawie karnej, dotyczącej składania fałszywych zeznań (sygn. IIK 2089/13 Sądu Rejonowego w Lubinie), pozwany M. K. (1) był bezpośrednim sprawcą wypadku, jakiemu uległ powód K. S.. Wszyscy przesłuchani świadkowie, a także powód – wbrew twierdzeniom pozwanego – potwierdzili, że w chwili zdarzenia było sobotnie popołudnie i zakład wulkanizacyjny nie świadczył jakichkolwiek

usług. To oznacza, że brak było podstaw do uznania, że wypadek powoda nastąpił wskutek działania zakładu jego brata w rozumieniu art. 435 k.c., co zwalniałoby pozwanego od odpowiedzialności.

Ustalenia w niniejszej sprawie oraz analogiczne ustalenia Sądu Rejonowego w Lubinie w sprawie karnej wskazują, że w chwili wybuchu opony znajdowali się przy niej powód, pozwany i M. S., przy czym powód nie wykonywał przy oponie jakichkolwiek czynności. Podzielając zarówno ustalenia faktyczne jak i ocenę materiału dowodowego dokonaną przez Sąd Rejonowy w sprawie karnej, ustalono również, że żaden ze świadków przesłuchanych w toku sprawy cywilnej oraz postępowań karnych nie widział bezpośrednio momentu wybuchu. Tego momentu z uwagi na szok nie pamiętał także sam pokrzywdzony. Wyniki postępowania dowodowego, w szczególności pierwsze zeznania pozwanego i świadka M. S. złożone Policji bezpośrednio po wypadku potwierdzają ustaloną wersję wydarzeń, że zarówno pozwany jak i M. S. uczestniczyli w naprawie opony i pompowaniu koła, które wybuchło wskutek popełnionych przez nich błędów. Na te błędy wskazał jednoznacznie biegły Sądowy, którego opinię przyjął Sąd za podstawę przypisania pozwanemu zawnionego spowodowania szkody na zdrowiu powoda. W ocenie Sądu opinia biegłego jest rzetelna i profesjonalna, a żadna ze stron nie kwestionowała zawartych w niej wniosków. Wynika z niej, że zarówno naprawa opony jak i sposób jej pompowania były nieprawidłowe, a to pozwala na przypisanie winy zarówno pozwanemu jak i M. S..

Ustalenie, że zarówno pozwany jak i M. S. wykonywali czynności przy oponie, która była naprawiana i pompowana nieprawidłowo oraz wskazanie, że konsekwencją tych wadliwych czynności był wybuch, który spowodował rozstrój zdrowia K. S. oznacza, że zarówno pozwanemu M. K. (1) jak i M. S. przypisać można zawnione sprawstwo odniesionej przez powoda szkody na zdrowiu. W tych okolicznościach uznał Sąd za udowodnione, że M. K. (1) ponosi odpowiedzialność w trybie art. 415 k.c. za wypadek powoda.

Powód wystąpił o odszkodowanie jedynie wobec M. K. (1) i nie zgłaszał żadnych roszczeń wobec M. S.. W ocenie Sądu ta okoliczność - wobec ewentualnej solidarnej odpowiedzialności współsprawcy – pozostaje bez wpływu na zakres odpowiedzialności pozwanego.

Ustalenie, że pozwany ponosi odpowiedzialność deliktową w związku z wypadkiem powoda spowodowało konieczność rozważań Sądu nad wysokością należnych powodowi rekompensat z tytułu poniesionej szkody.

W ocenie Sądu powód jednoznacznie wykazał przedłożonymi dokumentami w postaci faktur, paragonów i rachunków wysokość kosztów leczenia w kwocie 11.800 zł i tę należność z uwagi na treść art., 444 par. 1 k.c. powinien otrzymać w całości od sprawcy szkody, z ustawowymi odsetkami od dnia zgłoszenia żądań w zakresie tych należności. Zasadność ich poniesienia w obliczu tak znacznych obrażeń powoda nie budzi żadnych wątpliwości.

Również charakter poniesionej przez powoda szkody na zdrowiu, wyjątkowe cierpienia będące jego udziałem oraz trwałe konsekwencje w postaci widocznych zniekształceń na twarzy uzasadniają zasądzenie zadośćuczynienia.

Zgodnie z bogatym i już utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego przez odpowiednią sumę zadośćuczynienia należy uważać kwotę pieniężną adekwatną do poniesionej przez poszkodowanego krzywdy, przy rozważeniu wszystkich okoliczności konkretnej sprawy, a równocześnie odpowiadającą stosunkom społecznym i majątkowym oraz stopie życiowej społeczeństwa. Zadośćuczynienie powinno równocześnie mieć charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość.

Nadto z mocy art. 440 k.c. w stosunkach między osobami fizycznymi zakres obowiązku naprawienia szkody może być stosownie do okoliczności ograniczony, jeżeli ze względu na stan majątkowy poszkodowanego oraz osoby odpowiedzialnej za szkodę wymagają takiego ograniczenia zasady współżycia społecznego.

Powód ocenił pierwotnie wysokość żądanego zadośćuczynienia na kwotę 100.000 zł, a następnie wystąpił do Sądu o zasądzenie kwoty 15.000 zł. W toku procesu, bez istotnej zmiany okoliczności, powód zażądał wielokrotnie wyższej kwoty zadośćuczynienia i ostatecznie domagał się należności w kwocie 76.000 zł z tego tytułu.

Powyższe wywołało przekonanie Sądu, że pierwotne żądanie zadośćuczynienia w kwocie 15.000 zł stanowiło dla powoda odczuwalną wartość ekonomiczną i z uwagi na sytuację majątkową obu stron i odpowiedzialność odszkodowawczą pozwanego jako osoby fizycznej ta kwota jest odpowiednia.

Szczególny, przypadkowy charakter zdarzenia oraz sytuacja majątkowa i rodzinna pozwanego przemawiają za tym, by zasądzone od niego odszkodowanie i zadośćuczynienie – łącznie 26.800 zł uznać za właściwe.

Żądania powoda w zakresie zasądzenia odsetek za zwłokę w zapłacie poszczególnych kwot uznano za uzasadnione w pełnym zakresie. Powód żądał zadośćuczynienia wyznaczając pozwanemu termin 12 czerwca 2012 roku, a zatem pozwany pozostaje w zwłoce od 13 czerwca 2012 roku. Żądania powoda w zakresie odszkodowania związanego z kosztami leczenia uwzględniono w całości od dat, w których zgłoszono poszczególne roszczenia.

W odniesieniu do żądania ustalenia odpowiedzialności pozwanego za skutki wypadku w przyszłości Sąd nie znalazł podstaw do tego ustalenia, albowiem wina sprawy i szkoda powoda jest bezsporna, a ewentualne roszczenia w przypadku dalszej szkody mogą nastąpić w oparciu o przepis art. 442¹ §1 i 2 k.c. Z tych powodów żądanie w tej kwestii nie zostało uwzględnione.

Orzeczenie o kosztach wynika z treści art. 100 k.p.c. oraz §2 ust 1 i § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163 poz. 1348 ze zm.).

Przyjmując, że powództwo zostało uwzględnione w 30% obciążono pozwanego kosztami w części zasądzonych roszczenia tj. opłatą sądową 1340 zł (30% od opłaty 4.390 zł) oraz zwrotem wydatków 553 zł (30% od 1844,63 zł). Wobec tego, że powód korzystał ze zwolnienia od kosztów jego część należności w tym zakresie zaliczono na rachunek Skarbu Państwa.

Nadto obciążono stronę pozwaną obowiązkiem zwrotu powodowi 30% udokumentowanych kosztów zastępstwa procesowego, tj. kwoty 1080 zł, zaś powoda zwrotem kwoty 70% tych kosztów tj. 2520 zł. Różnica tych kwot stanowi należność od powoda dla pozwanego i wynosi 1.448 zł.

Z powyższych względów orzeczono jak w sentencji wyroku.